

Ce faci când nu mai ai apă?

(2 Împărați 3:5-20)

Presbiter IOSIF NICOLAE IGNAT,
Biserica Penticostală EBEN -EZER,
Sebeș, județul Alba

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.» Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.”
(Ioan 7.37-39)

Apa a devenit un element atât de banal încât greu credem că mai poate deveni un subiect de discuție. Acest lichid incolor, inodor, insipid dar *indispensabil vieții*, devine brusc foarte important atunci când... lipsește. Primul lucru pe care oamenii de știință îl caută pe o planetă este apa. Toate așezările omenești s-au făcut de-a lungul cursurilor de apă. În vechime, când cineva dorea să cucerească o cetate, după ce o împresura, tăia sursele de apă care alimentau cetatea.

Priviți imaginea din pasajul nostru. Trei împărați pornesc cu avânt la luptă împotriva Moabului. Aveau armament, strategie, alianță, soldați, animale de povară – am putea spune tot ce este necesar pentru a câștiga un război. La un moment dat o veste cade ca un trăznet și îi paralyzează pe toți: NU MAI ESTE APĂ. Ce facem? Toate lucrurile își pierd valoarea atunci când lipsește apa: banii, mașina, mobila, clădirea bisericii, aparatura electronică, tehnica de război, alianțele, strategia, experiența. Perspectiva lipsei de apă este setea chinuitoare, vlăguirea de puteri, vulnerabilitatea în fața dușmanului și, în final, moartea. Într-o biserică din care lipsește apa, se moare încet, dar sigur. Rămân *zgomotul* și, eventual, *aspectul* (instrumentele și florile artificiale nu au nevoie de apă).

Există oricând posibilitatea ca o localitate, o regiune, o biserică, o armată să rămână fără apă. Poți să suferi sau chiar să mori de sete după ce ești alungat în pustiu (ca și Agar și Ismael), dar și după un succes răsunător (vezi cazul Samson) sau chiar în timpul unei sărbători religioase (vezi Ioan 7). Diavolul știe că atunci când nu mai este apă, în scurt timp totul va cădea în mâinile lui (oștire, armament, pradă de război).

Convingerea mea este că trăim vremuri când *apa vie* se împuținează tot mai mult în viețile noastre, în familii și în biserici. Dacă există astăzi o criză în Biserica contemporană, aceasta nu poate fi decât *criza de Duhul Sfânt* (probabil pe lângă altele). Avem clădiri frumoase, avem tehnică și aparatură muzicală și video, avem cântăreți talentați și păstori licențiați în teologie, dar avem puțin din Duhul Sfânt. Nimic nu poate înlocui acest element vital, Duhul Sfânt, care dă viață, putere, caracter, călăuzire și daruri Bisericii.

Ce faci când nu mai ai apă?

Este întrebarea la care trebuie să răspundem astăzi. Există câteva alternative greșite de rezolvare a acestei probleme existențiale.

1. Să rabzi de sete sau să trăiești din împrumut. Mai ceri de la vecinul din dreapta, de la cel din stânga și bei cu porția, doar atât cât să nu mori. Dar câtă vreme te poți împrumuta, dacă criza se răspândește în tot poporul? Perspectiva pentru această alternativă este sumbră: ești mereu vlăguit de puteri și o pradă ușoară pentru inamic. Oare nu din cauza aceasta (că ne mulțumim cu puțin) suntem atât de slabi spiritual și vrăjmașul a luat atâția prizonieri dintre noi?

2. Să te văicărești toată ziua și să pui vina pe toată lumea. Inclusiv pe Dumnezeu, ca fiind principalul vinovat (v.10). Este o soluție la îndemână (majoritatea fac așa) numai că nu ajută la nimic. Și oricum nu cred că Dumnezeu sau cei din jur sunt vinovați pentru deciziile pe care le luăm sau pentru alianțele greșite pe care le facem în viață. Există nesfârșite dezbateri pe tema *apei*, toți știm să dăm verdicte și soluții pentru rezolvarea problemei, dar prea puțini suntem gata să ne recunoaștem vinovăția pentru lipsa de apă și mai ales să plătim prețul pentru ieșirea din criză.

3. Să te adăpi din izvoare otrăvite. Un mare pericol în timpul secetei este atunci când oamenii beau apă din bălți sau fântâni otrăvite. Sfatul ironic al lui Elisei pentru Ioram, împăratul lui Israel a fost acesta: „*Du-te la proorocii tatălui tău și ai mamei tale!*” (v.13). Dar Ioram știa că acolo nu va găsi apă. Mulți credincioși în vremuri de secetă spirituală se adapă fără discernământ din fântâni otrăvite (cercuri dubioase de rugăciune, învățături false), îmbolnăvindându-se și mai rău.

Există și o cale viabilă de rezolvare a problemei, pe care o găsim în pasajul din 2 Împărați 7.

1. Să te întorci la Cuvânt și la rugăciune. Pentru ieșirea din impasul în care se afla, Ioram a fost îndrumat spre un

Continuare...